

δέμα

δέμα, το, ουσ. [<μτγν. δέμα <δέω-ῶ (= δένω)], το δέμα· η συσκευασία πολλών αντικειμένων ώστε να αποτελούν ένα σώμα, το πακέτο: «έκανε ένα δέμα τα παλιά ρούχα του και το φόρτωσε στη σχάρα τ' αυτοκινήτου του». Υποκορ. **δεματάκι, το**·

- τον *κάνω δέμα*, **α.** τον συλλαμβάνω και τον οδηγώ, ιδίως δεμένο, σε αστυνομική αρχή: «προσπάθησε να τους ξεφύγει, αλλά τον έκαναν δέμα και γραμμή στο τμήμα». **β.** τον κατανικώ: «πήγε να μου κάνει τον καμπόσο, αλλά τον άρπαξα στα χέρια μου και τον έκανα δέμα». Από την εικόνα του ατόμου που χρησιμοποιεί όπως θέλει ένα πράγμα για να το συσκευάσει.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας